

„Ми казватъ, чи свѣтына ти си видѣлаз Христѣта,“ рече Апекидъ.

„Видѣхъ го констинъ, рече Отарца, и той ма воскреси ихъ мертвите. Да знаешъ, Апекиде, чи азъ самъ она, за когого са говори въ писаніето на Апостола. Далекъ отъѣка, въ ІѲдеа, въ Града Моисеовъ живѣеше една вдовица бѣдна и печална; защото отъ сичките възлюбѣ, които а държаха още на свѣта, бѣше ѱ останалъ само единъ сынъ, когото та обичаше съ една любовъ гораща; защото нахождаше въ него онока, дѣто бѣше изгубила; а тоа сынъ оумрѣ. Тоагата, на която та са облягаше са строши; и дребеното масло са свърши въ сосѣда ѱ. Зѣха мертвеца съ носилото, и когато стигнаха близо до вратата градски, дѣто бѣше собранъ народа, плачовете престанаха тѣтакъ си, защото минѣваше сына Божій. Майка мѣ, която идеше слѣдъ него млякна; но сърдцето ѱ бѣше строшено. А Господъ домиаъ за нея, и досегна носилото, и рече: „Младѣ, стани заповѣдаъ—“ камъ ти.“ Мертвеца стана и видѣ лицето на Господа. О! колко бѣше кротко и безелѣпно онока чело, което ѣ трѣбно да са опише! и колко бѣше лицето мѣ оутрѣдено отъ многото грижи, со сичко това свѣтеше отъ Божественната благодать! Азъ станахъ, говорихъ; бѣхъ живъ въ рацете на майка си. Тако, сыне мой! ти видишь въ мене единъ мертвецъ воскреснатъ! Народа хвана да въз-